

derom kunne i det Hele taget Anstuelserne være meget beste. Jeg har ikke siden den ærede Ordførers Udtalelse kunnet konferere med min ærede Medforslagsstiller. Jeg kan derfor kun udtale i Dieblirket min Mening, men den gaar ikke ud paa at lade den ds Straadsh, særlig ikke efter den ærede Justitsministers særdeles velvillige Omtale af hele dette Vndringsforslag, en Omtale, der var saaledes, at han vel ikke vilde anbefale det, men kunde dog paa ingen Maade fra justitsministerielt Standpunkt modsætte sig det; det var Noget, han vilde overlade til Thingets Overveelse, og han vilde ikke negte, at det vilde blive en væsentlig Forbedring i Lovforslaget, hvis det overhovedet blev optaget i samme. Forinden jeg gaar videre, skal jeg dog berøre, at der tillige fremkom en anden Udtalelse fra den høitærede Minister, nemlig om, hvorvidt Vndringsforslaet i sin Hensigt var formelt tilladeligt, en Udtalelse, der delvis — men ogsaa kun delvis — støttedes af den høitærede Formand. Den ærede Minister søiede imidlertid til, at den formelle Side af Sagen vilde han ikke lægge nogen synderlig Vægt paa. Jeg tror dog, at det vilde være ret, om jeg med et Par Ord yttrede min Opfattelse i den Henseende, og fra den formelle Side taget forekommer det mig da, at § 12 i Lovforslaet kun handler om Rensning af Skorstene. Vndringsforslaet Nr. 7 til § 12 handler med en lille u væsentlig Undtagelse ligeledes om Rensning af Skorstene. Ganske vist er vort Forslag folbigere, idet det siger, af hvem denne Rensning af Skorstene skal foretages; men heller ikke det ligger fjernet fra Lovforslaget, thi dette er jo et Tillæg til Loven af 2den Marts, 1861, og deri er allerede en Skorstensfeierinstitution antydet, ja endog paa en vis Maade oprettet. Der er kun den Forskel, at der er den fakultativ, her efter Vndringsforslaget vil den blive obligatorisk. Alt, hvad der staar i Vndringsforslaget, ligger saa nær, hvad der staar i Lovforslaget eller den Lov, hvortil Lovforslaget er et Tillæg, at det ikke forekommer mig, at der i formel Henseende kan være noget Synderligt at indvende, set fra et rent Lægmandsstandpunkt. Det synes mig saa meget mindre, som der foreligger et Vndringsforslag fra selve Udalget, der ikke engang kan stilles til nogen Paragraf her i Lovforslaget, men stilles direkte til en Paragraf i en anden Lov; det forekommer mig i formel Henseende ialtsald at være sjernere. Jeg skal med Hensyn til denne Paragraf endnu kun sige et Par Ord om de rent formelle Betæneligheder, der ere fremkomne mod dens Affattelse. Jeg indrømmer, at det vilde have været urimeligt fra vor Side at antage, at denne Affattelse ikke skulde lide af saadanne formelle Mangler. Der blev imidlertid, saavidt jeg erindrer, fra den høitærede Ministers Side ikke paapeget bestemte Mangler, og fra den ærede Ordførers Side blev der kun

fremsat een bestemt Mangel, og det er den, at der i Vdringsforslaget ialtsald maatte have været optaget nogle af den oprindelige Paragrafs Bestemmelser. Det har ogsaa været Vdringsforslagsstillerens oprindelige Mening, og det var sket i den skriftlige Affattelse; det var først i det Korrekturestryk, vi fik, at vi flettede disse Bestemmelser, idet det da gik klart op for os, at de i Grunden ingen Plads havde der, men at deres rette Plads var i Instruzen, og at det vilde være meget rigtigt, at der i Instruzen, hvorom der handles i Paragrafen, blev givet detaillerede Bestemmelser om, hvorledes en vid, og hvorledes en snever Skorsten skal renses. Der ville saadanne Bestemmelser være meget bedre paa deres Plads end i selve Lovteksten. Særlig tror jeg, at det vilde være ubilligt, om den Del af Lovforslagets Paragraf, som den ærede Ordfører udtrykkelig henviser til, nemlig Udbrændingen af snevre Skorstene, var kommen ind; thi, selv om Paragrafen ellers bliver uforandret, burde det maaste tages under Overveelse, om denne Bestemmelse om Udbrænding ikke burde gaa ud; thi det er en Henselsmaade, som man slet ikke er Herre over. Man veed sandelig ikke selv, naar en Skorsten vil brænde ud, man kan ikke forud gaa hen og faae Brandsogdens Lilladelse dertil, eller hans Nærværelse derved; thi den kan mange Gange være brændt ud, før han kommer. Jeg tror derfor, det vilde være det alleruheldigste Supplement til Vndringsforslaget. Jeg kan ialtsald ikke Andet end vedblivende anbefale, at dette Vndringsforslag, som jeg tror fra alle Sider er erkjendt for en Forbedring, maa blive vedtaget. Jeg tror, at det ikke nogetsteds vil stæde paa nogen uovervindelig Modstand. Jeg tror, at Foranstaltningen i og for sig er saa fornuftig, at man vil have meget vanskeligt ved at finde nogen begrundet Indvending derimod. Den værste Fare for dette Forslag paa dets videre Gang, som jeg frygter, er ganske rigtig kommen frem baade fra den høitærede Minister og den ærede Ordfører, og det gjennem et lille bitte, men vægtigt Slaaord: den tvungne Skorstensfeierinstitution! Dette Ord „tvungen“ har ingen høi Kurs i vore Dage, og det er ganske vist det Værste, der kan stædes mod denne Affattelse af Paragrafen; men det forekommer mig, at det er et Stjer, som Vndringsforslaget ikke ubetinget behøver at siraende paa. Vndringsforslaget vil blive meget virksomt, selv om man vedtager det uden denne Braad af Lvang. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men blot antyde, at Scadant meget godt kunde ste, og dog kunde Paragrafen i sine Virkninger blive effektiv. Jeg maa derfor ialtsald for mit eget Vedkommende bestemt fastholde Vndringsforslaget og anbefale det til Vedtagelse her i Thinget, og jeg haaber, at det vil blive en virkelig Forbedring af Loven, og ikke blive udstemt paa nogetsteds Sted under Sagens videre Gang.